

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/1808

z dnia 14 listopada 2018 r.

zmieniająca dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1 i art. 62,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ostatnia merytoryczna zmiana dyrektywy Rady 89/552/EWG ⁽⁴⁾, następnie ujednoliconej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE ⁽⁵⁾, miała miejsce w 2007 r. wraz z przyjęciem dyrektywy 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁶⁾. Od tego czasu nastąpił znaczny i szybki rozwój rynku audiowizualnych usług medialnych ze względu na postępującą konwergencję usług telewizyjnych i internetowych. Rozwój technologii umożliwił powstanie nowego rodzaju usług i nowych sposobów korzystania z nich. Istotnie zmieniły się nawyki widzów, zwłaszcza wśród młodszych pokoleń. Choć odbiornik telewizyjny pozostaje ważnym narzędziem udostępniania treści audiowizualnych, wielu widzów zaczęło korzystać z innych, przenośnych urządzeń umożliwiających oglądanie takich treści. Treści nadawane przez tradycyjną telewizję nadal mają znaczący udział w średniej dziennej oglądalności.

Nastąpił jednak wzrost znaczenia nowego rodzaju treści, takich jak krótkie formy wideo czy treści tworzone przez użytkownika, a nowe podmioty na rynku, w tym dostawcy usług wideo na żądanie i dostawcy platformy udostępniania wideo, zdołali już ugruntować swoją pozycję. Taka konwergencja mediów wymaga zaktualizowania ram prawnych, w celu uwzględnienia zmian na rynku oraz dla osiągnięcia równowagi między dostępem do treści w usługach on-line, a zapewnieniem ochrony konsumenta i konkurencyjności.

- (2) W dniu 6 maja 2015 r. Komisja przyjęła komunikat zatytułowany „Strategia jednolitego rynku cyfrowego dla Europy”, w którym ogłosiła przegląd dyrektywy 2010/13/UE.
- (3) Dyrektywa 2010/13/UE powinna nadal obowiązywać wyłącznie w odniesieniu do tych usług, których podstawowym celem jest dostarczanie audycji w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych. Wymóg podstawowego celu należy uznać za spełniony również wtedy, gdy usługa zawiera treści audiowizualne i ma formę dającą się oddzielić od głównej działalności usługodawcy, tak jak w przypadku autonomicznych serwisów internetowych, gazet zawierających audycje audiowizualne lub wideo stworzone przez użytkownika,

⁽¹⁾ Dz.U. C 34 z 2.2.2017, s. 157.

⁽²⁾ Dz.U. C 185 z 9.6.2017, s. 41.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 2 października 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 listopada 2018 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298 z 17.10.1989, s. 23).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1).

⁽⁶⁾ Dyrektywa 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 332 z 18.12.2007, s. 27).

o ile serwisy te można uznać za dające się oddzielić od głównej działalności usługodawcy. Dana usługa powinna być uważana za niedającą się oddzielić uzupełnienie podstawowej działalności, jedynie wówczas, gdy jest efektem powiązania między ofertą audiowizualną a podstawową działalnością, jaką jest dostarczanie informacji w formie pisemnej. Programy lub inne usługi audiowizualne, podlegające odpowiedzialności redakcyjnej dostawcy, mogą same w sobie stanowić audiowizualne usługi medialne, nawet jeżeli są oferowane za pośrednictwem platform udostępniania wideo, które charakteryzuje brak odpowiedzialności redakcyjnej dostawcy. W takich przypadkach obowiązek przestrzegania dyrektywy 2010/13/UE będzie spoczywał na dostawcach ponoszących odpowiedzialność redakcyjną.

- (4) Usługi platformy udostępniania wideo, dostarczają treści audiowizualne, które są coraz bardziej dostępne dla ogółu odbiorców, zwłaszcza młodzieży. Tak samo jest w przypadku serwisów społecznościowych, które stały się ważnym medium wymiany informacji oraz służącym rozrywce i edukacji, poprzez umożliwienie dostępu do audycji oraz do wideo stworzonych przez użytkownika. Te serwisy społecznościowe powinny zostać objęte zakresem dyrektywy 2010/13/UE, ponieważ ich dostawcy konkurują o tych samych odbiorców i o te same przychody co audiowizualne usługi medialne. Ponadto mają one dużą siłę oddziaływania, gdyż umożliwiają użytkownikom łatwe kształtowanie i wpływanie na opinie innych użytkowników. Dlatego w celu ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami, a wszystkich obywateli przed nawoływaniem do nienawiści, przemocy i terroryzmu usługi te należy objąć zakresem dyrektywy 2010/13/UE, o ile spełniają kryteria definicji usługi platformy udostępniania wideo.
- (5) Mimo że celem dyrektywy 2010/13/UE nie jest regulowanie serwisów społecznościowych jako takich, jednak usługa ta powinna zostać objęta jej zakresem, jeżeli zasadniczą funkcją danej usługi jest dostarczanie audycji lub wideo stworzonych przez użytkownika. Dostarczanie audycji oraz wideo stworzonych przez użytkownika można uznać za zasadniczą funkcję serwisu społecznościowego, jeżeli treści audiowizualne nie są jedynie dodatkiem do działalności tej usługi ani nie stanowią jej niewielkiej części. Aby zapewnić jasność, skuteczność i spójność wdrażania dyrektywy, Komisja powinna w razie potrzeby wydać – po konsultacjach z Komitetem Kontaktowym – wytyczne w sprawie praktycznego stosowania kryterium zasadniczej funkcji serwisu zawarte w definicji „usługi platformy udostępniania wideo”. Wytyczne te powinny zostać opracowane z należytym poszanowaniem celów leżących w ogólnym interesie publicznym, które mają być osiągnięte za pośrednictwem środków podejmowanych przez dostawców platform udostępniania wideo, oraz z poszanowaniem prawa do wolności wypowiedzi.
- (6) Jeżeli dająca się oddzielić część danej usługi stanowi usługę platformy udostępniania wideo do celów dyrektywy 2010/13/UE, tylko ta część powinna być objęta przepisami tej dyrektywy i tylko w odniesieniu do audycji oraz do wideo stworzonych przez użytkownika. Krótkie formy wideo wbudowane w materiał redakcyjny elektronicznych wersji gazet i czasopism oraz animowane obrazy (takie jak gify) nie powinny być objęte dyrektywą 2010/13/UE. Definicja usługi platformy udostępniania wideo nie powinna obejmować działalności niedochodowej, takiej jak udostępnianie treści audiowizualnych na prywatnych stronach internetowych i stronach internetowych niekomercyjnych grup zainteresowań.
- (7) W celu zapewnienia skutecznego wdrożenia dyrektywy 2010/13/UE, niezbędne jest, by państwa członkowskie tworzyły i aktualizowały rejestry dostawców usług medialnych i dostawców platform udostępniania wideo podlegających ich jurysdykcji oraz regularnie udostępniały te rejestry właściwym niezależnym władzom lub organom regulacyjnym oraz Komisji. Rejestry te powinny zawierać informacje dotyczące kryteriów, na których opiera się jurysdykcja.
- (8) Ustalenie jurysdykcji wymaga oceny okoliczności faktycznych na podstawie kryteriów określonych w dyrektywie 2010/13/UE. Ocena tych okoliczności może prowadzić do sprzecznych wyników. Ważne jest, by stosując procedury współpracy przewidziane w tej dyrektywie Komisja mogła opierać swoje ustalenia na wiarygodnych faktach. Dlatego należy upoważnić Europejską Grupę Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA), do wydawania, na wniosek Komisji, opinii w sprawie jurysdykcji. Jeżeli Komisja, stosując te procedury współpracy, postanowi zasięgnąć opinii ERGA, powinna poinformować Komitet Kontaktowy, w tym o zawiadomieniach otrzymanych od państw członkowskich w ramach tych procedur współpracy oraz o wydanej przez ERGA opinii.
- (9) Procedury i warunki ograniczania swobody świadczenia i korzystania z audiowizualnych usług medialnych powinny być takie same zarówno dla usług linearnych, jak i nielinearnych.
- (10) Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanym dalej „Trybunałem”), istnieje możliwość ograniczenia zagwarantowanej w Traktacie swobody świadczenia usług ze względu na nadrzędny ogólny interes publiczny, taki jak zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów, pod warunkiem że ograniczenia te będą uzasadnione, proporcjonalne i niezbędne. Dlatego też państwo członkowskie powinno móc zastosować określone środki, aby zapewnić poszanowanie własnych przepisów o ochronie konsumentów, które nie wchodzi w zakres obszarów podlegających koordynacji na mocy dyrektywy 2010/13/UE. Środki zastosowane przez państwo członkowskie w celu wyegzekwowania krajowego systemu ochrony konsumentów, w odniesieniu do reklamy gier hazardowych, musiałyby być – zgodnie z wymogami orzecznictwa Trybunału – uzasadnione, proporcjonalne do zamierzonego celu i niezbędne. Niezależnie od tego państwo członkowskie odbioru nie może stosować środków, które uniemożliwiałyby retransmisję na jego terytorium programów telewizyjnych pochodzących z innego państwa członkowskiego.

- (11) Państwo członkowskie, zawiadamiając Komisję o dostawcy usług medialnych, który ustanowił swoją siedzibę w państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję w celu obejścia surowszych przepisów w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy dyrektywy 2010/13/UE, które to przepisy miałyby zastosowanie do tego dostawcy, gdyby miał on siedzibę w zawiadamiającym państwie członkowskim, powinno dostarczyć wiarygodnych i należyście udokumentowanych dowodów. Dowody takie powinny w szczególności prezentować fakty pozwalające na racjonalne stwierdzenie takiego obchodzenia przepisów.
- (12) W Komunikacie do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowanym „Program UE – Lepsze wyniki dzięki lepszemu stanowiению prawa” Komisja podkreśliła, że przy rozważaniu rozwiązań w zakresie polityki brałaby pod uwagę zarówno środki regulacyjne, jak i nieregulacyjne – zaprojektowane w oparciu o wspólnotową praktykę i Zasady Lepszej Samoregulacji i Współregulacji. Wiele kodeksów postępowania ustanowionych w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy dyrektywy 2010/13/UE okazało się być dobrze zaprojektowanych, zgodnie z Zasadami Lepszej Samoregulacji i Współregulacji. Za ważny czynnik sukcesu w propagowaniu przestrzegania kodeksów samoregulacyjnych lub współregulacyjnych uznano istnienie zabezpieczeń w przepisach prawa. Równie ważne jest, by w takich kodeksach określić konkretne cele, które mogą być monitorowane i oceniane w sposób regularny, przejrzysty i niezależny. Postanowienia kodeksów postępowania powinny też zapewniać skuteczne ich egzekwowanie. Zasady te należy uwzględnić w kodeksach samoregulacyjnych i współregulacyjnych przyjmowanych w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy dyrektywy 2010/13/UE.
- (13) Doświadczenie pokazuje, że zarówno instrumenty samoregulacyjne, jak i współregulacyjne stosowane zgodnie z tradycjami prawnymi państw członkowskich mogą odegrać istotną rolę w zapewnianiu wysokiego poziomu ochrony konsumentów. Środki mające służyć osiągnięciu celów leżących w ogólnym interesie publicznym w rozwijającym się sektorze audiowizualnych usług medialnych są skuteczniejsze, jeżeli są stosowane przy czynnym wsparciu ze strony samych usługodawców.
- (14) Samoregulacja stanowi rodzaj dobrowolnej inicjatywy pozwalającej podmiotom gospodarczym, partnerom społecznym, organizacjom pozarządowym i stowarzyszeniom przyjmować obowiązujące wszystkich wspólne wytyczne. Podmioty te odpowiadają za opracowanie, monitorowanie oraz, egzekwowanie przestrzegania tych wytycznych. Państwa członkowskie powinny – zgodnie z własnymi tradycjami prawnymi – uznać rolę, jaką skuteczna samoregulacja może odegrać stanowiąc uzupełnienie obowiązujących mechanizmów prawodawczych, sądowych i administracyjnych oraz wnosząc użyteczny wkład w realizację celów dyrektywy 2010/13/UE. Jednak samoregulacja, mimo że może być uzupełniającą metodą wdrażania niektórych przepisów dyrektywy 2010/13/UE, nie powinna zastąpić obowiązków prawodawcy krajowego. Współregulacja w swojej podstawowej postaci stanowi ogniwo prawne pomiędzy samoregulacją a prawodawcą krajowym, zgodnie z tradycjami prawnymi państw członkowskich. We współregulacji funkcją regulacyjną dzielą się zainteresowane strony oraz rząd lub krajowe władze lub organy regulacyjne. Rola właściwych organów publicznych obejmuje uznanie systemu współregulacyjnego, kontrolę jego procesów oraz finansowanie systemu. Współregulacja powinna dopuszczać możliwość interwencji państwa, w przypadku gdy jej cele nie zostają spełnione. Bez uszczerbku dla formalnych obowiązków państw członkowskich w zakresie transpozycji dyrektywy 2010/13/UE stanowi zachętę do korzystania z samoregulacji i ze współregulacji. Nie powinno to jednak nakładać na państwa członkowskie obowiązku ustanowienia systemu samoregulacyjnego lub współregulacyjnego, lub obydwu tych systemów oraz nie powinno naruszać ani stanowić zagrożenia dla inicjatyw współregulacyjnych już podjętych i skutecznie funkcjonujących.
- (15) Przejrzystość własności mediów jest bezpośrednio powiązana z wolnością wypowiedzi, czyli fundamentem systemów demokratycznych. Informacje o strukturze właścicielskiej dostawców usług medialnych – jeżeli taka własność skutkuje kontrolą nad treścią świadczonych usług lub wywieraniem na tę treść znacznego wpływu – umożliwiają użytkownikom świadomą ocenę takiej treści. Państwa członkowskie powinny móc określić, czy i w jakim zakresie użytkownicy powinni mieć dostęp do informacji o strukturze właścicielskiej dostawcy usług medialnych, zapewniając że istota odnośnych podstawowych praw i wolności jest przestrzegana i że użyte środki są niezbędne i proporcjonalne.
- (16) Z uwagi na szczególny charakter audiowizualnych usług medialnych, a zwłaszcza ich opiniotwórczy charakter, użytkownicy mają uzasadniony interes w tym, by wiedzieć, kto odpowiada za treść tych usług. Aby umocnić wolność wypowiedzi, a co za tym idzie, propagować pluralizm mediów i zapobiegać konfliktom interesów, ważnym zadaniem państw członkowskich jest zapewnienie użytkownikom nieprzerwanego, łatwego i bezpośredniego dostępu do informacji o dostawcach usług medialnych. Każde państwo członkowskie decyduje samodzielnie, które informacje można podać, w szczególności w zakresie struktury właścicielskiej oraz o rzeczywistych właścicielach.
- (17) W celu zapewnienia przedsiębiorstwom oraz władzom państw członkowskich spójności i pewności prawa pojęcie „nawoływania do przemocy lub nienawiści” należy rozumieć w odpowiednim zakresie zgodnie z decyzją ramową Rady 2008/913/WSiSW⁽¹⁾.

(¹) Decyzja ramowa Rady 2008/913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnokarnych (Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 55).

- (18) Z uwagi na ewolucję sposobów rozpowszechniania treści poprzez sieci łączności elektronicznej ważne jest, by chronić ogół społeczeństwa przed nawoływaniem do terroryzmu. Dyrektywa 2010/13/UE powinna więc zapewniać, by audiowizualne usługi medialne nie zawierały publicznego nawoływania do popełnienia przestępstwa terrorystycznego. W celu zapewnienia przedsiębiorstwom oraz władzom państw członkowskich spójności i pewności prawa pojęcie „publicznego nawoływania do popełnienia przestępstwa terrorystycznego” należy rozumieć zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 ⁽¹⁾.
- (19) Aby umożliwić widzom, w tym rodzicom i małoletnim, podejmowanie świadomych decyzji dotyczących wyboru treści do oglądania, dostawcy usług medialnych muszą dostarczać odpowiednich informacji o treściach, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. Można to zapewnić na przykład poprzez system oznaczeń treści, ostrzeżenie dźwiękowe, symbol wizualny lub inne sposoby opisujące charakter treści.
- (20) Odpowiednie środki ochrony małoletnich mające zastosowanie do usług rozpowszechniania telewizyjnego powinny mieć zastosowanie także do audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Powinno to zwiększyć poziom ochrony. Podejście zakładające minimalną harmonizację pozwala państwom członkowskim zapewnić wyższy stopień ochrony przed treściami, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. Wobec najbardziej szkodliwych treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, lecz które nie stanowią przestępstwa, należy stosować jak najsurowsze środki, takie jak szyfrowanie i skuteczne kontrole rodzicielskie, bez uszczerbku dla przyjęcia surowszych środków przyjętych przez państwa członkowskie.
- (21) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽²⁾ uznaje, że potrzebna jest szczególna ochrona dzieci, jeżeli chodzi o przetwarzanie ich danych osobowych. Ustanowienie przez dostawców usług medialnych mechanizmów ochrony dzieci w nieunikniony sposób prowadzi do przetwarzania danych osobowych małoletnich. Zważywszy, że takie mechanizmy mają za zadanie ochronę dzieci, dane osobowe małoletnich przetwarzane w ramach technicznych środków ochrony dzieci nie powinny być wykorzystywane do celów handlowych.
- (22) Zapewnienie dostępności treści audiowizualnych jest wymogiem niezbędnym w kontekście zobowiązań przyjętych na mocy Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych. W kontekście dyrektywy 2010/13/UE termin „osoby z niepełnosprawnościami” należy interpretować zgodnie z charakterem usług objętych tą dyrektywą, czyli audiowizualnych usług medialnych. Prawo osób z niepełnosprawnościami i osób starszych do włączenia i uczestnictwa w życiu społecznym i kulturalnym Unii wiąże się z zapewnieniem dostępu do audiowizualnych usług medialnych. Dlatego państwa członkowskie powinny bez nieuzasadnionej zwłoki zapewnić, by dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji aktywnie poszukiwali sposobów udostępniania treści osobom z niepełnosprawnościami, w szczególności z dysfunkcją wzroku lub słuchu. Wymagania dostępności powinny być spełniane stopniowo i w sposób ciągły, z uwzględnieniem charakteru usług i nie dających się uniknąć przeszkód, które uniemożliwiają pełną dostępność, takich treści jak audycje na żywo czy transmisje z wydarzeń. Państwa członkowskie powinny wymagać regularnego przedstawiania stosownych sprawozdań przez dostawców usług medialnych mających siedzibę na ich terytorium w celu pomiaru postępu w stopniowym udostępnianiu usług osobom z dysfunkcjami wzroku lub słuchu.
- (23) Wśród środków służących osiągnięciu dostępności audiowizualnych usług medialnych na mocy dyrektywy 2010/13/UE powinny się znaleźć język migowy, napisy dla osób niesłyszących i niedosłyszących, napisy mówione i audiodeskrypcja. Nie oznacza to braku możliwości stosowania innych środków. Ta dyrektywa nie dotyczy jednak narzędzi służących zapewnieniu dostępu do audiowizualnych usług medialnych, w tym elektronicznych przewodników po programach (EPG). Dlatego ta dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla prawa Unii mającego na celu harmonizację dostępności do audiowizualnych usług medialnych, takich jak strony internetowe, aplikacje internetowe i elektroniczne przewodniki po programach czy do informacji o zastosowanych środkach służących dostępności i w dostępnych formatach.
- (24) W niektórych przypadkach może okazać się niemożliwe podanie komunikatów o sytuacjach nadzwyczajnych w sposób dostępny dla osób z niepełnosprawnościami. W takich wyjątkowych przypadkach, brak możliwości zapewnienia dostępu dla osób z niepełnosprawnościami nie powinien być powodem odstąpienia od podania do publicznej wiadomości tego rodzaju komunikatów za pośrednictwem audiowizualnych usług medialnych.
- (25) Dyrektywa 2010/13/UE nie narusza prawa państw członkowskich do nakładania obowiązków mających zapewnić odpowiednie wyeksponowanie treści istotnych dla ogółu społeczeństwa w ramach realizacji określonych celów leżących w interesie ogólnym, takich jak pluralizm mediów, wolność słowa oraz różnorodność

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępująca decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniająca decyzję Rady 2005/671/WSiSW (Dz.U. L 88 z 31.3.2017, s. 6).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

kulturowa. Takie obowiązki powinny być nakładane tylko wtedy, gdy są niezbędne do realizacji celów leżących w interesie ogólnym, jasno określonych przez państwa członkowskie zgodnie z prawem unijnym. Jeżeli państwa członkowskie zdecydują o wprowadzeniu takich przepisów, powinny zapewnić, by nałożone na przedsiębiorców obowiązki były proporcjonalne do interesu uzasadnionego względami polityki publicznej.

- (26) Aby chronić odpowiedzialność redakcyjną dostawców usług medialnych i audiowizualny łańcuch wartości, ważna jest możliwość zagwarantowania integralności audycji i audiowizualnych usług medialnych świadczonych przez dostawców usług medialnych. Audycje i audiowizualne usługi medialne powinny być nadawane bez skrótów, zmian czy przerw i plansz, nakładanych na treści wideo, w celach handlowych, bez wyraźnej zgody dostawców audiowizualnych usług medialnych. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by plansze takie, uruchamiane lub akceptowane przez odbiorcę usługi wyłącznie do użytku prywatnego, wynikające z usług komunikacji indywidualnej, nie wymagały zgody dostawcy usług medialnych. Elementy sterujące interfejsu niezbędnego do obsługi urządzenia przez użytkownika, czy nawigacji po audycjach, takie jak paski regulacji głośności, funkcje wyszukiwania, menu nawigacji czy listy programów, nie powinny być objęte. Nie powinny być nią objęte także plansze i napisy zawierające ostrzeżenia, informacje podawane w ogólnym interesie publicznym, a także plansze reklamowe dostawcy usług medialnych. Bez uszczerbku dla art. 3 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120⁽¹⁾, nie powinny być objęte również techniki kompresji danych ani inne techniki dostosowujące usługę do środków dystrybucji, takie jak rozdzielczość i sposób kodowania, jeśli nie modyfikują one treści.

Środki ochrony integralności audycji i audiowizualnych usług medialnych powinny być nakładane wtedy, gdy są niezbędne do realizacji celów leżących w interesie ogólnym, jasno określonych przez państwa członkowskie zgodnie z prawem unijnym. Środki takie powinny nakładać na przedsiębiorstwa proporcjonalne obowiązki, w interesie uzasadnionym względami polityki publicznej.

- (27) Z wyjątkiem sponsorowania i lokowania produktu audiowizualne przekazy handlowe dotyczące napojów alkoholowych w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie powinny być zgodne z ustanowionymi w dyrektywie 2010/13/UE kryteriami mającymi zastosowanie do reklamy telewizyjnej i telesprzedaży napojów alkoholowych. Bardziej szczegółowe kryteria mające zastosowanie do reklamy telewizyjnej i telesprzedaży napojów alkoholowych ograniczają się do spotów reklamowych, które ze swej natury są oddzielone od audycji, i dlatego nie obejmują innych przekazów handlowych związanych z audycją lub będących jej integralną częścią, takich jak sponsorowanie i lokowanie produktu. W związku z tym kryteria te nie powinny mieć zastosowania do sponsorowania i lokowania produktu w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie.
- (28) Na szczeblu krajowym i międzynarodowym istnieją pewne powszechnie uznawane wytyczne żywieniowe, takie jak model profilowania składników odżywczych opracowany przez Biuro Regionalne Światowej Organizacji Zdrowia dla Europy, w celu klasyfikacji żywności według składników odżywczych w kontekście telewizyjnej reklamy artykułów żywnościowych skierowanej do dzieci. Należy zachęcać państwa członkowskie do zapewnienia, by stosowana była samoregulacja i współregulacja, w tym poprzez kodeksy postępowania, w celu skutecznego ograniczania kontaktu dzieci z audiowizualnymi przekazami handlowymi dotyczącymi artykułów żywnościowych i napojów o dużej zawartości soli, cukrów, tłuszczów, tłuszczów nasyconych, kwasów tłuszczowych trans lub w inny sposób niezgodnych z krajowymi lub międzynarodowymi wytycznymi żywieniowymi.
- (29) Podobnie, należy również zachęcać państwa członkowskie do zapewnienia, by stosowane były samoregulacyjne lub współregulacyjne kodeksy postępowania w celu skutecznego ograniczania kontaktu dzieci i małoletnich z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi napojów alkoholowych. Na szczeblu unijnym i krajowym obowiązują pewne systemy samoregulacji lub współregulacji służące odpowiedzialnemu marketingowi napojów alkoholowych, między innymi w handlowych przekazach audiowizualnych. Należy nadal wspierać tego rodzaju systemy, w szczególności te, które mają zapewnić, by handlowym przekazom audiowizualnym dotyczącym napojów alkoholowych towarzyszyły ostrzeżenia dotyczące odpowiedzialnego spożywania alkoholu.
- (30) Ważne jest, by małoletni byli skutecznie chronieni przed kontaktem z handlowymi przekazami audiowizualnymi związanymi z promocją gier hazardowych. W tym kontekście na szczeblu unijnym i krajowym obowiązuje szereg systemów samoregulacji lub współregulacji służących promocji odpowiedzialnego hazardu, w tym w handlowych przekazach audiowizualnych.
- (31) W celu usunięcia przeszkód w swobodnym przepływie usług transgranicznych w Unii należy zapewnić skuteczność środków samoregulacji i współregulacji, w szczególności środków służących ochronie konsumentów lub zdrowia publicznego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiające środki dotyczące dostępu do otwartego internetu oraz zmieniające dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (Dz.U. L 310 z 26.11.2015, s. 1).

- (32) Rynek rozpowszechniania telewizyjnego ewoluował, w związku z czym potrzebna jest większa elastyczność w zakresie lokowania produktu i handlowych przekazów audiowizualnych, a w szczególności przepisów dotyczących ich udziału w linearnych audiowizualnych usługach medialnych. Pojawienie się nowych usług, w tym bez reklamy, zapewniło większy wybór widzom, którzy mogą bez problemu przechodzić z jednej oferty na inną.
- (33) Liberalizacja lokowania produktu nie przyniosła spodziewanego wzrostu popularności tej formy handlowego przekazu audiowizualnego. Zwłaszcza ogólny zakaz lokowania produktu, przewidujący pewne wyjątki, nie przyniósł dostawcom usług medialnych pewności prawa. Należy zatem dopuścić lokowanie produktu we wszystkich audiowizualnych usługach medialnych i usługach platformy udostępniania wideo, z zastrzeżeniem wyjątków.
- (34) Lokowanie produktu nie powinno być dozwolone w audycjach informacyjnych i audycjach publicystycznych, audycjach dotyczących spraw konsumenckich, audycjach religijnych oraz audycjach dla dzieci. W szczególności, jak wskazują wyniki badań, lokowanie produktu oraz wbudowane reklamy mogą mieć wpływ na zachowanie dzieci, ponieważ często nie są one w stanie rozpoznać treści handlowej. Należy zatem utrzymać zakaz lokowania produktu w audycjach dla dzieci. Audycje dotyczące spraw konsumenckich to programy oferujące widzom porady lub zawierające recenzje produktów i usług mające ułatwić decyzję o zakupie. Dopuszczenie lokowania produktu w tego rodzaju audycjach zatarłoby różnicę między reklamą a treścią redakcyjną, a widzowie mają prawo oczekiwać od tego rodzaju audycji prawdziwych i rzetelnych recenzji produktów lub usług.
- (35) Dostawcy audiowizualnych usług medialnych na żądanie powinni promować produkcję i dystrybucję utworów europejskich, zapewniając w swoich katalogach minimalny udział utworów europejskich oraz ich dostateczną ekspozycję. Należy zachęcać do tego, by treści audiowizualne kwalifikujące się jako utwory europejskie były oznaczane metadanymi, które będą dostępne dla dostawców usług medialnych. Ekspozycja oznacza promowanie utworów europejskich poprzez ułatwianie dostępu do takich utworów. Ekspozycję można zapewnić na różne sposoby, na przykład poprzez wydzielenie specjalnej sekcji usługi, poświęconej utworom europejskim, dostępnej z głównej strony internetowej usługi, poprzez możliwość wyszukiwania utworów europejskich przez wyszukiwarkę dostępną w ramach tej usługi, wykorzystywanie utworów europejskich podczas kampanii promujących taką usługę lub promowanie minimalnego odsetka utworów europejskich z katalogu takich usług np. za pomocą banerów lub podobnych narzędzi.
- (36) W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu inwestycji w utwory europejskie państwa członkowskie powinny mieć możliwość nakładania obowiązków finansowych na dostawców usług medialnych mających siedzibę na ich terytorium. Obowiązki te mogą mieć formę bezpośredniego wkładu finansowego w produkcję utworów europejskich i zakup praw do nich. Państwa członkowskie mogłyby również wymagać wnoszenia na specjalny fundusz opłat, których wysokość uzależniona jest od przychodów generowanych przez audiowizualne usługi medialne świadczone na ich terytorium lub kierowane na to terytorium. Niniejsza dyrektywa doprecyzowuje, że ze względu na bezpośredni związek między obowiązkami finansowymi a różną polityką kulturalną państw członkowskich państwo członkowskie może nakładać takie obowiązki finansowe również na dostawców usług medialnych, którzy mają siedzibę w innym państwie członkowskim, które kieruje usługi na terytorium tego państwa. W takim przypadku obowiązki finansowe powinny być nakładane wyłącznie z tytułu przychodów generowanych przez odbiorców w państwie członkowskim, do którego kierowana jest oferta. Dostawcy usług medialnych podlegający obowiązkowi wnoszenia wkładu w systemy finansowania filmów w państwie członkowskim, do którego kierują ofertę, powinni w niedyskryminacyjny sposób móc korzystać – nawet jeśli nie mają siedziby w tym państwie członkowskim – z pomocy dostępnej dostawcom usług medialnych w ramach stosownych systemów finansowania filmów.
- (37) Obecnie nadawcy więcej inwestują w europejskie utwory audiowizualne niż dostawcy audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Dlatego jeśli państwo członkowskie, do którego kierowana jest oferta, postanowi nałożyć obowiązek finansowy na nadawcę podlegającego jurysdykcji innego państwa członkowskiego, powinno uwzględnić bezpośredni wkład tego nadawcy w produkcję i zakup praw do utworów europejskich, w tym koprodukcję, z należytym uwzględnieniem zasady proporcjonalności. Pozostaje to bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich do ustalania zgodnie z własną polityką kulturalną i z zastrzeżeniem zgodności z przepisami dotyczącymi pomocy publicznej poziomu wkładu finansowego dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji.
- (38) Państwo członkowskie, oceniając w każdym pojedynczym przypadku, czy audiowizualna usługa medialna na żądanie z innego państwa członkowskiego jest skierowana do odbiorców na jego terytorium, powinno korzystać z takich wskaźników jak reklama lub inne działania promocyjne skierowane specjalnie do klientów na jego terytorium, główny język usługi lub występowanie treści bądź przekazów handlowych skierowanych specjalnie do widzów w państwie członkowskim odbioru.

- (39) Jeżeli państwo członkowskie nakłada na dostawców usług medialnych wymóg wkładu finansowego, wkład ten powinien służyć odpowiedniej promocji utworów europejskich, ale nie powodować ryzyka podwójnych obciążeń dla dostawców usług medialnych. Dlatego jeżeli państwo członkowskie, w którym dostawca usług medialnych ma siedzibę, wymaga takiego wkładu finansowego, powinno ono uwzględnić wszelkie wkłady finansowe wymagane przez państwa członkowskie, do których kierowana jest oferta.
- (40) Aby obowiązki w zakresie promowania utworów europejskich nie utrudniały rozwoju rynku i wchodzenia na niego nowych podmiotów, wymogom takim nie powinny podlegać dostawcy bez znaczącego udziału w rynku. Dotyczy to w szczególności dostawców o niskich przychodach lub o małej liczbie odbiorców. Fakt małej liczby odbiorców można ustalić na przykład na podstawie oglądalności lub sprzedaży, zależnie od charakteru usługi; natomiast przy ustalaniu niskich obrotów należy uwzględnić odmienną wielkość rynków audiowizualnych w państwach członkowskich. Nakładanie takich wymogów może być niewłaściwe również wtedy, gdy ze względu na charakter lub temat audiowizualnych usług medialnych wymogi te byłyby niewykonalne lub nieuzasadnione.
- (41) Ważne jest, by nadawcy dysponowali większą swobodą i mogli decydować, kiedy zamieszczać reklamy, tak by zmaksymalizować popyt wśród reklamodawców i przepływ widzów. Niemniej jednak niezbędne jest też utrzymanie odpowiedniego poziomu ochrony konsumenta w tym względzie, ponieważ elastyczność taka mogłaby narazić widzów na nadmierną liczbę reklam w porach największej oglądalności. W godz. 6.00–18.00 i w godz. 18.00–24.00 powinny więc obowiązywać konkretne limity.
- (42) Treści redakcyjne od telewizyjnych spotów reklamowych lub telesprzedazowych oraz od pojedynczych spotów oddzielają neutralne ramy. Pozwalają one widzowi wyraźnie odróżnić, kiedy jeden rodzaj treści audiowizualnych się kończy, a drugi zaczyna. Należy sprecyzować, że neutralne ramy są wyłączone z limitu ilościowego ustalonego dla reklamy telewizyjnej. Chodzi o to, by czas wykorzystany na neutralne ramy nie miał wpływu na czas przeznaczony na reklamę i by negatywnych skutków nie doznawały przychody uzyskiwane z reklamy.
- (43) Czas antenowy przeznaczony na ogłoszenia zamieszczane przez nadawcę w związku z jego własnymi audycjami i produktami towarzyszącymi wywodzącymi się bezpośrednio z tych audycji lub na ogłoszenia w interesie społecznym czy też apele charytatywne nadawane nieodpłatnie – z wyjątkiem kosztów poniesionych na transmisję takich apeli – nie powinien być wliczany do maksymalnego czasu antenowego, który można przeznaczyć na reklamę telewizyjną i telesprzedaz. Ponadto wielu nadawców jest częścią większych grup nadawczych i zamieszcza ogłoszenia nie tylko w związku z własnymi audycjami i produktami towarzyszącymi wywodzącymi się bezpośrednio z tych audycji, lecz także w związku z audycjami i audiowizualnymi usługami medialnymi innych podmiotów należących do tej samej grupy nadawczej. Czas antenowy przeznaczony na takie ogłoszenia także nie powinien być wliczany do maksymalnego czasu antenowego, który można przeznaczyć na reklamę telewizyjną i telesprzedaz.
- (44) Dostawcy platformy udostępniania wideo objęci dyrektywą 2010/13/UE świadczą usługi społeczeństwa informacyjnego w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE⁽¹⁾. W rezultacie dostawcy ci są objęci przepisami dotyczącymi rynku wewnętrznego określonymi w tej dyrektywie, jeżeli mają siedzibę w państwie członkowskim. Wskazane jest, by te same zasady miały również zastosowanie do dostawców platform udostępniania wideo, którzy nie mają siedziby w danym państwie członkowskim, w celu zapewnienia skuteczności środków ochrony małoletnich i ogółu społeczeństwa na mocy dyrektywy 2010/13/UE oraz w celu zapewnienia jak najbardziej wyrównanych szans, o ile dostawcy ci mają jednostkę dominującą albo zależną, mającą siedzibę w państwie członkowskim lub też są częścią grupy, której inną jednostką ma siedzibę w państwie członkowskim. W związku z powyższymi definicjami zamieszczonymi w dyrektywie 2010/13/UE powinny opierać się na zasadach i powinny zapewniać, by przedsiębiorstwo nie mogło wyłączyć się z zakresu stosowania tej dyrektywy, tworząc wielowarstwową grupową strukturę przedsiębiorstw mających siedzibę w Unii i poza Unią. Komisja powinna być informowana o dostawcach podlegających jurysdykcji poszczególnych państw członkowskich, zgodnie z zasadami dotyczącymi siedziby, określonymi w dyrektywach 2000/31/WE i 2010/13/UE.
- (45) Istnieją nowe wyzwania, w szczególności w związku z platformami udostępniania wideo, przez które to platformy użytkownicy – szczególnie małoletni – odbierają coraz więcej treści audiowizualnych. W tym kontekście coraz większy niepokój budzą dostarczane w ramach usług takiej platformy szkodliwe treści i mowa nienawiści. W celu ochrony małoletnich i ogółu społeczeństwa przed takimi treściami niezbędne jest określenie proporcjonalnych przepisów w tym zakresie.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1).

- (46) Przekazy handlowe w usługach platformy udostępniania wideo są już uregulowane dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/29/WE⁽¹⁾, która zakazuje przedsiębiorstwom nieuczciwych praktyk handlowych wobec konsumentów, w tym wprowadzających w błąd i agresywnych praktyk w ramach usług społeczeństwa informacyjnego.

Jeżeli chodzi o przekazy handlowe dotyczące wyrobów tytoniowych i powiązanych produktów zamieszczane na platformach udostępniania wideo, dostateczną ochronę zapewniają obowiązujące już zakazy określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/33/WE⁽²⁾ oraz zakazy mające zastosowanie do przekazów handlowych dotyczących papierosów elektronicznych i pojemników zapasowych na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE⁽³⁾. Ponieważ użytkownicy coraz częściej korzystają z platform udostępniania wideo, by dotrzeć do treści audiowizualnych, konieczne jest zapewnienie dostatecznego poziomu ochrony konsumentów, uspołniając w odpowiednim zakresie przepisy o audiowizualnych przekazach handlowych wobec wszystkich dostawców. Ważne jest zatem, by audiowizualne przekazy handlowe na platformach udostępniania wideo były wyraźnie oznaczone i respektowały zestaw minimalnych wymogów jakościowych.

- (47) Znacząca część treści dostępnych w usługach platformy udostępniania wideo nie podlega odpowiedzialności redakcyjnej dostawcy takiej platformy. Jednak dostawcy ci z reguły decydują o sposobie zestawienia treści, czyli audycji, wideo stworzonych przez użytkownika i handlowych przekazów audiowizualnych, w tym również środkami automatycznymi lub przy pomocy algorytmów. Dlatego od dostawców tych należy wymagać zastosowania odpowiednich środków w celu ochrony małoletnich przed treściami mogącymi zaszkodzić ich rozwojowi fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu. Należy wymagać od nich również zastosowania odpowiednich środków w celu ochrony ogółu społeczeństwa przed treściami zawierającymi nawoływanie do przemocy lub nienawiści wobec grupy osób lub członka grupy z powodów, o których mowa w art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”), lub przed treściami, których rozpowszechnianie stanowi przestępstwo na mocy prawa unijnego.
- (48) Z uwagi na brak wpływu dostawców w treści udostępniane w ramach usług platformy udostępniania wideo te odpowiednie środki w celu ochrony małoletnich i ogółu społeczeństwa powinny dotyczyć sposobu zestawienia treści, a nie treści jako takich. Wymogi w tym zakresie określone w dyrektywie 2010/13/UE powinny mieć zatem zastosowanie bez uszczerbku dla art. 12–14 dyrektywy 2000/31/WE, w których przewidziano zwolnienie z odpowiedzialności za bezprawne informacje nadawane lub automatycznie, pośrednio i krótkotrwale przechowywane, lub przechowywane przez niektórych dostawców usług społeczeństwa informacyjnego. W przypadku świadczenia usług objętych art. 12–14 dyrektywy 2000/31/WE wymogi te powinny mieć zastosowanie również bez uszczerbku dla art. 15 tej dyrektywy, który uniemożliwia nakładanie na tych dostawców ogólnego obowiązku monitorowania takich informacji i aktywnego poszukiwania faktów lub okoliczności wskazujących na nielegalną działalność, co nie dotyczy jednak obowiązków nadzoru w specyficznych przypadkach oraz w szczególności nie wpływa na decyzje władz krajowych podejmowane zgodnie z prawem krajowym.
- (49) Przy wdrażaniu odpowiednich środków przewidzianych dyrektywą 2010/13/UE wskazane jest jak najdalej idące angażowanie dostawców platformy udostępniania wideo. Należy zatem zachęcać do stosowania współregulacji. Dostawcy platformy udostępniania wideo powinni także zachować możliwość dobrowolnego stosowania surowszych środków zgodnie z prawem unijnym i przy poszanowaniu wolności wypowiedzi i informacji oraz pluralizmu mediów.
- (50) Prawo do skutecznego środka odwoławczego i prawo dostępu do bezstronnego sądu są prawami podstawowymi określonymi w art. 47 Karty. Przepisy dyrektywy 2010/13/UE nie powinny zatem być interpretowane w sposób uniemożliwiający stronom korzystanie z prawa dostępu do systemu sądowego.
- (51) Podejmując odpowiednie środki w celu ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami, a ogółu społeczeństwa przed treściami zawierającymi nawoływanie do przemocy, nienawiści i terroryzmu zgodnie z przepisami dyrektywy 2010/13/UE, należy mieć na uwadze mające zastosowanie prawa podstawowe określone w Karcie. Chodzi w szczególności, zależnie od sytuacji, o prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz ochrony danych osobowych, wolność wypowiedzi i informacji, swobodę prowadzenia działalności gospodarczej, zakaz dyskryminacji oraz prawa dziecka.

(1) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych) (Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22).

(2) Dyrektywa 2003/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, odnoszących się do reklamy i sponsorowania wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 152 z 20.6.2003, s. 16).

(3) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 1).

- (52) Komitet Kontaktowy ma ułatwić skuteczne wdrażanie dyrektywy 2010/13/UE; należy się z nim regularnie kontaktować w sprawie wszelkich praktycznych problemów wynikających z jej stosowania. Prace Komitetu Kontaktowego nie powinny ograniczać się do kwestii obowiązującej polityki audiowizualnej, ale powinny też dotyczyć stosownych zmian zachodzących w tym sektorze. Komitet jest złożony z przedstawicieli właściwych krajowych władz państw członkowskich. Zachęca się państwa członkowskie, by mianując swoich przedstawicieli, promowały parytet płci w składzie Komitetu Kontaktowego.
- (53) Państwa członkowskie powinny zapewnić, by ich krajowe władze lub organy regulacyjne były prawnie odrębne od rządu. Nie powinno to jednak uniemożliwiać państwom członkowskim sprawowania nad nimi nadzoru zgodnie z krajowym prawem konstytucyjnym. Krajowe władze lub organy regulacyjne powinny być uznawane za mające wymagany stopień niezależności, jeżeli te władze lub organy, w tym ustanowione jako władze lub organy publiczne, są funkcjonalnie i faktycznie niezależne od swoich rządów i od wszelkich innych podmiotów publicznych lub prywatnych. Uznaje się to za niezbędne do zapewnienia bezstronności decyzji podejmowanych przez krajową władzę lub organ regulacyjny. Wymóg niezależności pozostaje bez uszczerbku dla możliwości ustanowienia przez państwa członkowskie władz regulacyjnych sprawujących nadzór nad różnymi sektorami, takimi jak sektor audiowizualny i sektor telekomunikacyjny. Krajowe władze lub organy regulacyjne powinny posiadać uprawnienia egzekucyjne i zasoby niezbędne do wykonywania swoich zadań: zasoby kadrowe, wiedzę specjalistyczną i środki finansowe. Działania podejmowane przez krajowe władze lub organy regulacyjne ustanowione na mocy dyrektywy 2010/13/UE powinny zapewniać realizację celów w postaci pluralizmu mediów, różnorodności kulturowej, ochrony konsumentów, prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego i wspierania uczciwej konkurencji.
- (54) Ponieważ jednym z celów audiowizualnych usług medialnych jest służyć interesom jednostek i kształtowanie opinii publicznej, usługi takie muszą być w stanie dostarczać jednostkom i społeczeństwu jak najpełniejszych i jak najbardziej zróżnicowanych informacji. Cel ten można osiągnąć tylko wtedy, gdy decyzje redakcyjne pozostaną wolne od ingerencji państwa lub wpływu krajowych władz lub organów regulacyjnych wykraczającego poza zwykłe wdrażanie prawa i niesłużącego zabezpieczeniu prawnie chronionego prawa, którym jest prawo do ochrony niezależnie od poszczególnych opinii.
- (55) Na szczeblu krajowym powinny obowiązywać skuteczne mechanizmy odwoławcze. Właściwy organ odwoławczy powinien być niezależny od zaangażowanych stron. Organem takim może być sąd. Procedura odwoławcza powinna pozostawać bez uszczerbku dla podziału kompetencji w ramach krajowych systemów sądowych.
- (56) Aby zapewnić spójne stosowanie unijnych ram regulacyjnych w sektorze audiowizualnym we wszystkich państwach członkowskich, decyzją z dnia 3 lutego 2014 r. Komisja powołała ERGA⁽¹⁾. ERGA ma za zadanie służyć Komisji wiedzą specjalistyczną w jej pracach na rzecz spójnego wdrażania dyrektywy 2010/13/UE we wszystkich państwach członkowskich oraz ułatwiać współpracę między krajowymi władzami lub organami regulacyjnymi oraz między krajowymi władzami lub organami regulacyjnymi a Komisją.
- (57) ERGA przyczyniła się do spójności praktyki regulacyjnej i zapewniła Komisji doradztwo na wysokim poziomie w kwestiach wdrażania. W związku z tym w dyrektywie 2010/13/UE należy grupę tę formalnie uznać i wzmocnić jej rolę. ERGA powinna zatem zostać ustanowiona na mocy tej dyrektywy.
- (58) Komisja powinna móc konsultować się z ERGA we wszelkich kwestiach dotyczących audiowizualnych usług medialnych oraz platform udostępniania wideo. ERGA powinna wspierać Komisję, służąc wiedzą specjalistyczną i doradztwem oraz ułatwiając wymianę najlepszych praktyk, w tym na temat samoregulacyjnych i współregulacyjnych kodeksów postępowania. W szczególności Komisja powinna konsultować się z ERGA przy stosowaniu dyrektywy 2010/13/UE w celu ułatwienia jej spójnego wdrażania. Na wniosek Komisji ERGA powinna dostarczać niewiążących opinii na temat jurysdykcji, środków będących odstępstwem od swobody odbioru oraz środków dotyczących obchodzenia jurysdykcji. ERGA powinna też móc służyć doradztwem specjalistycznym we wszelkich kwestiach regulacyjnych związanych z ramami audiowizualnych usług medialnych, w tym w zakresie przeciwdziałania mowie nienawiści i ochrony małoletnich, jak również treści handlowych przekazów audiowizualnych dotyczących żywności o wysokiej zawartości tłuszczów, soli lub sodu i cukrów.
- (59) Umiejętność korzystania z mediów oznacza umiejętności, wiedzę i rozumienie, które pozwalają obywatelom skutecznie i bezpiecznie używać mediów. Aby obywatele mieli możliwość dotarcia do informacji oraz odpowiedzialnie i bezpiecznie wykorzystywali, krytycznie oceniali i tworzyli treści medialne, muszą posiadać zaawansowane umiejętności korzystania z mediów. Umiejętność korzystania z mediów nie powinna być ograniczona do zdobywania wiedzy o narzędziach i technologiach, ale powinna mieć na celu wyposażanie obywateli w umiejętność krytycznego myślenia niezbędną do dokonywania ocen, analizowania złożonych realiów oraz odróżniania opinii od faktów. Jest zatem niezbędne, by zarówno dostawcy usług medialnych, jak i dostawcy

(¹) Decyzja Komisji C(2014) 462 final z dnia 3 lutego 2014 r. w sprawie ustanowienia europejskiej grupy regulatorów audiowizualnych usług medialnych.

platform udostępniania wideo we współpracy ze wszystkimi stosownymi zainteresowanymi stronami promowali rozwój umiejętności korzystania z mediów we wszystkich grupach społecznych, wśród obywateli w różnym wieku, w różnych mediach i by postępowanie w tym względzie był uważnie śledzony.

- (60) Dyrektywa 2010/13/UE pozostaje bez uszczerbku dla obowiązku respektowania i ochrony przez państwa członkowskie godności człowieka. Respektuje ona prawa podstawowe i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie. W szczególności dyrektywa 2010/13/UE służy zapewnieniu pełnego poszanowania prawa do wolności wypowiedzi, wolności prowadzenia działalności gospodarczej oraz prawa do kontroli sądowej, a także propagowaniu poszanowania praw dziecka zapisanych w Karcie.
- (61) Środki stosowane przez państwa członkowskie na mocy dyrektywy 2010/13/UE mają respektować wolność wypowiedzi i informacji oraz pluralizm mediów, a także różnorodność kulturową i językową, zgodnie z Konwencją Unesco w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego.
- (62) Prawo dostępu do audycji informacyjnych o tematyce politycznej ma kluczowe znaczenie dla zagwarantowania podstawowej wolności pozyskiwania informacji oraz dla zapewnienia pełnej i należytej ochrony interesów widzów w Unii. Ze względu na stale rosnące znaczenie audiowizualnych usług medialnych dla społeczeństw i demokracji przekazy informacyjne o tematyce politycznej powinny być udostępniane w jak największym zakresie i bez uszczerbku dla praw autorskich niezależnie od granic państwowych w Unii.
- (63) Dyrektywa 2010/13/UE nie dotyczy przepisów międzynarodowego prawa prywatnego, w szczególności przepisów regulujących kwestie jurysdykcji sądów i prawa właściwego dla zobowiązań umownych i pozaumownych.
- (64) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾, państwa członkowskie zobowiązały się w uzasadnionych przypadkach składać – wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji – jeden lub większą liczbę dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (65) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2010/13/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2010/13/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) »audiowizualna usługa medialna« oznacza:

(i) usługę w rozumieniu art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, gdy podstawowym celem usługi lub jej dającej się oddzielić części jest dostarczanie ogółowi odbiorców – poprzez sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE – audycji, za które odpowiedzialność redakcyjną ponosi dostawca usług medialnych, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych; taka audiowizualna usługa medialna jest przekazem telewizyjnym w rozumieniu lit. e) niniejszego ustępu albo audiowizualną usługą medialną na żądanie w rozumieniu lit. g) niniejszego ustępu;

(ii) handlowy przekaz audiowizualny;”;

b) dodaje się literę w brzmieniu:

„aa) »usługa platformy udostępniania wideo« oznacza usługę w rozumieniu art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, gdy podstawowym celem usługi lub jej dającej się oddzielić części lub zasadniczą funkcją usługi jest dostarczanie ogółowi odbiorców w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych – poprzez sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE – audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub obu tych rodzajów treści, za które dostawca platformy udostępniania wideo nie ponosi odpowiedzialności redakcyjnej, ale o sposobie zestawienia których dostawca ten decyduje, w tym automatycznie lub za pomocą algorytmów, w szczególności poprzez eksponowanie, flagowanie i sekwencjonowanie.”;

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

c) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) »audycja« oznacza ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość – bez względu na swoją długość – w układzie lub katalogu audycji przygotowanym przez dostawcę usług medialnych, w tym filmy pełnometrażowe, krótkie formy wideo, transmisje wydarzeń sportowych, sitcomy, filmy dokumentalne, audycje dla dzieci oraz filmy i filmy na podstawie oryginalnego scenariusza;”;

d) dodaje się litery w brzmieniu:

„ba) »wideo stworzone przez użytkownika« oznacza ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość bez względu na swoją długość, który został stworzony przez użytkownika i umieszczony na platformie udostępniania wideo przez tego lub innego użytkownika;

bb) »decyzja redakcyjna« oznacza decyzję podejmowaną regularnie w ramach sprawowania odpowiedzialności redakcyjnej, związaną z codziennym funkcjonowaniem audiowizualnej usługi medialnej;”;

e) dodaje się literę w brzmieniu:

„da) »dostawca platformy udostępniania wideo« oznacza osobę fizyczną lub prawną, która świadczy usługę platformy udostępniania wideo;”;

f) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) »handlowy przekaz audiowizualny« oznacza obrazy z dźwiękiem lub bez niego, które mają służyć bezpośredniemu lub pośredniemu promowaniu towarów, usług lub wizerunku osoby fizycznej lub prawnej prowadzącej działalność gospodarczą; obrazy te towarzyszą audycji lub wideo stworzonemu przez użytkownika lub zostają w nich umieszczone w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie lub w celach autopromocji. Formy handlowego przekazu audiowizualnego obejmują między innymi: reklamę telewizyjną, sponsorowanie, telesprzedaz i lokowanie produktu;”;

g) lit. k) otrzymuje brzmienie:

„k) »sponsorowanie« oznacza udział, jaki publiczne lub prywatne przedsiębiorstwo lub osoba fizyczna, nieświadczący audiowizualnych usług medialnych ani usług platformy udostępniania wideo ani też nieprodukcujący utworów audiowizualnych, miały w sfinansowaniu audiowizualnych usług medialnych, usług platformy udostępniania wideo, wideo stworzonych przez użytkownika lub też audycji w celu promowania swojej nazwy, swojego znaku towarowego, swojego wizerunku, swojej działalności lub swoich wyrobów;”;

h) lit. m) otrzymuje brzmienie:

„m) »lokowanie produktu« oznacza wszelkie formy handlowego przekazu audiowizualnego polegającego na przedstawieniu lub nawiązaniu do produktu, usługi lub ich znaku towarowego w taki sposób, że stanowią one element samej audycji lub wideo stworzonego przez użytkownika, w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie;”;

2) tytuł rozdziału II otrzymuje brzmienie:

„PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH”;

3) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) jeżeli główne biuro dostawcy usług medialnych znajduje się w jednym państwie członkowskim, ale decyzje redakcyjne dotyczące audiowizualnej usługi medialnej są podejmowane w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym działa znaczna część pracowników zaangażowanych w prowadzenie działalności programowej w ramach audiowizualnej usługi medialnej. Jeżeli znaczna część pracowników zaangażowanych w prowadzenie działalności programowej w ramach audiowizualnej usługi medialnej działa w każdym z tych państw członkowskich, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym znajduje się jego główne biuro. Jeżeli w żadnym z tych państw członkowskich nie działa znaczna część pracowników zaangażowanych w prowadzenie działalności programowej w ramach audiowizualnej usługi medialnej, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym jako pierwszym rozpoczął swoją działalność zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego, pod warunkiem że jego związek z gospodarką tego państwa członkowskiego jest faktyczny i trwały;”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5a. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych informowali właściwe krajowe władze lub organy regulacyjne o wszelkich zmianach mogących mieć wpływ na ustalenie jurysdykcji zgodnie z ust. 2, 3 i 4.

5b. Państwa członkowskie opracowują i aktualizują wykaz dostawców usług medialnych, którzy podlegają ich jurysdykcji, i wskazują, na których spośród kryteriów wymienionych w ust. 2–5 opiera się ich jurysdykcja. Państwa członkowskie przekazują ten wykaz i jego aktualizacje Komisji.

Komisja zapewnia, by takie wykazy były udostępniane w centralnej bazie danych. W przypadku niespójności między wykazami Komisja kontaktuje się z danymi państwami członkowskimi w celu znalezienia rozwiązania. Komisja zapewnia krajowym władzom lub organom regulacyjnym dostęp do tej bazy danych. Komisja udostępnia publicznie informacje w bazie danych.

5c. Jeżeli w związku ze stosowaniem art. 3 lub 4 dane państwa członkowskie nie zgadzają się co do tego, które z nich sprawuje jurysdykcję, niezwłocznie zawiadamiają o tym Komisję. Komisja może zwrócić się z wnioskiem do Europejskiej Grupy Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA), by zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d) wydała opinię w tej sprawie. ERGA wydaje taką opinię w terminie 15 dni roboczych od przedłożenia wniosku przez Komisję. Komisja w odpowiedni sposób informuje o tych faktach Komitet Kontaktowy ustanowiony zgodnie z art. 29.

Podjmując decyzję na mocy art. 3 ust. 2 lub 3 lub art. 4 ust. 5, Komisja decyduje też, które państwo członkowskie sprawuje jurysdykcję.”;

4) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. Państwa członkowskie zapewniają na swoim terytorium swobodę odbioru i nie ograniczają retransmisji audiowizualnych usług medialnych z innych państw członkowskich z przyczyn, które wchodzą w zakres dziedzin podlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy.

2. Państwo członkowskie może tymczasowo odstąpić od stosowania ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli audiowizualna usługa medialna świadczona przez dostawcę usług medialnych podlegającego jurysdykcji innego państwa członkowskiego stanowi jawne, poważne i groźne naruszenie art. 6 ust. 1 lit. a) lub art. 6a ust. 1 lub szkodzi zdrowiu publicznemu lub stwarza poważne i groźne ryzyko takiej szkody.

Odstępstwo, o którym mowa w akapicie pierwszym, podlega następującym warunkom:

- a) w okresie poprzednich 12 miesięcy dostawca usług medialnych przynajmniej dwukrotnie dopuścił się co najmniej jednego z zachowań opisanych w akapicie pierwszym;
- b) dane państwo członkowskie na piśmie zawiadomiło dostawcę usług medialnych, państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad tym dostawcą oraz Komisję o domniemanych naruszeniach, jak i o proporcjonalnych środkach, które zamierza zastosować w przypadku ponownego zaistnienia takiego naruszenia;
- c) dane państwo członkowskie respektowało prawo dostawcy usług medialnych do obrony, a w szczególności umożliwiło temu dostawcy przedstawienie stanowiska w sprawie domniemanych naruszeń; oraz
- d) konsultacje z państwem członkowskim sprawującym jurysdykcję nad dostawcą usług medialnych oraz z Komisją nie doprowadziły do polubownego rozwiązania w terminie jednego miesiąca od otrzymania przez Komisję zawiadomienia, o którym mowa w lit. b).

W terminie trzech miesięcy od otrzymania zawiadomienia o środkach zastosowanych przez dane państwo członkowskie i po zwróceniu się do ERGA z wnioskiem o opinię zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d) Komisja decyduje, czy środki te są zgodne z prawem unijnym. Komisja w odpowiedni sposób informuje o tym Komitet Kontaktowy. Jeżeli Komisja zdecyduje, że środki te nie są zgodne z prawem unijnym, żąda od danego państwa członkowskiego, by pilnie odstąpiło od tych środków.

3. Państwo członkowskie może tymczasowo odstąpić od stosowania ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli audiowizualna usługa medialna świadczona przez dostawcę usług medialnych podlegającego jurysdykcji innego państwa członkowskiego stanowi jawne, poważne i groźne naruszenie art. 6 ust. 1 lit. b) lub przynosi uszczerbek bezpieczeństwu publicznemu, w tym bezpieczeństwu narodowemu i obronie narodowej, lub stwarza poważne i groźne ryzyko takiego uszczerbku.

Odstępstwo, o którym mowa w akapicie pierwszym, podlega następującym warunkom:

- a) w okresie poprzednich 12 miesięcy zachowanie, o którym mowa w akapicie pierwszym, miało miejsce co najmniej raz;

oraz

- b) dane państwo członkowskie na piśmie zawiadomiło dostawcę usług medialnych, państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad tym dostawcą oraz Komisję o domniemanym naruszeniu, jak i o proporcjonalnych środkach, które zamierza zastosować w przypadku ponownego zaistnienia takiego naruszenia.

Dane państwo członkowskie respektuje prawo dostawcy usług medialnych do obrony, a w szczególności umożliwia temu dostawcy przedstawienie stanowiska w sprawie domniemych naruszeń.

W terminie trzech miesięcy od otrzymania zawiadomienia o środkach zastosowanych przez dane państwo członkowskie i po zwróceniu się do ERGA z wnioskiem o opinię zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d) Komisja decyduje, czy środki te są zgodne z prawem unijnym. Komisja w odpowiedni sposób informuje Komitet Kontaktowy. Jeżeli Komisja zdecydowała, że środki te nie są zgodne z prawem unijnym, żąda od danego państwa członkowskiego, by pilnie odstąpiło od tych środków.

4. Ust. 2 i 3 pozostają bez uszczerbku dla stosowania wszelkich procedur, środków prawnych lub sankcji w związku z przedmiotowymi naruszeniami w państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję nad danym dostawcą usług medialnych.

5. W sprawach pilnych nie później niż jeden miesiąc po domniemanym naruszeniu państwa członkowskie mogą odstąpić od warunków określonych w ust. 3 lit. a) i b). W takim przypadku w jak najkrótszym terminie zawiadamia się o zastosowanych środkach Komisję oraz państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad dostawcą usług medialnych i wskazuje powody, dla których państwo członkowskie uznaje sprawę za pilną. Komisja w jak najkrótszym terminie analizuje zgodność środków, o których mowa w zawiadomieniu, z prawem unijnym. Jeżeli uzna, że środki są niezgodne z prawem unijnym, Komisja żąda od danego państwa członkowskiego, by pilnie odstąpiło od tych środków.

6. Jeżeli Komisja nie dysponuje informacjami niezbędnymi do podjęcia decyzji na mocy ust. 2 lub 3, żąda od państwa członkowskiego w terminie jednego miesiąca od otrzymania zawiadomienia wszystkich informacji niezbędnych do podjęcia tej decyzji. Bieg terminu, w którym Komisja ma podjąć decyzję, ulega zawieszeniu do czasu dostarczenia takich niezbędnych informacji. Zawieszenie biegu terminu nigdy nie trwa dłużej niż jeden miesiąc.

7. Państwa członkowskie i Komisja na forum Komitetu Kontaktowego i na forum ERGA regularnie wymieniają się doświadczeniami i sprawdzonymi rozwiązaniami w zakresie procedury ustanowionej w niniejszym artykule.”;

5) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że przepisy takie są zgodne z prawem unijnym.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie:

- a) na mocy ust. 1 skorzystało z prawa do przyjęcia w ogólnym interesie publicznym bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów; oraz
- b) ocenia, że dostawca usług medialnych podlegający jurysdykcji innego państwa członkowskiego świadczy audiowizualną usługę medialną, która w całości lub w przeważającej części jest kierowana na jego terytorium,

może ono wystąpić do państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję z wnioskiem o zajęcie się problemami zidentyfikowanymi w związku z niniejszym ustępem. Oba państwa członkowskie otwarcie i sprawnie współpracują w celu znalezienia obopólnie satysfakcjonującego rozwiązania.

Po otrzymaniu uzasadnionego wniosku złożonego na mocy akapitu pierwszego państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję występuje do dostawcy usług medialnych o przestrzeganie przepisów przyjętych w ogólnym interesie publicznym. Państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję regularnie informuje państwo członkowskie, które wystąpiło z wnioskiem, o działaniach podjętych w celu zajęcia się zidentyfikowanymi problemami. W terminie dwóch miesięcy od otrzymania wniosku państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję informuje państwo członkowskie, które wystąpiło z wnioskiem, i Komisję o uzyskanych efektach i wyjaśnia powody, jeżeli nie udało się wypracować rozwiązania.

Każde z tych państw członkowskich może w dowolnym momencie zwrócić się do Komitetu Kontaktowego o przeanalizowanie sprawy.

3. Dane państwo członkowskie może przyjąć odpowiednie środki przeciwko danemu dostawcy usług medialnych, w przypadku gdy:

- a) ocenia, że efekty uzyskane w wyniku zastosowania ust. 2 nie są satysfakcjonujące; oraz

b) dostarczyło dowody wskazujące, że dany dostawca usług medialnych ustanowił swoją siedzibę w państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję w celu omińnięcia surowszych przepisów w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, które to przepisy miałyby do niego zastosowanie, gdyby miał siedzibę w danym państwie członkowskim. Dowody takie muszą pozwolić na racjonalne stwierdzenie takiego omińnięcia przepisów bez potrzeby udowadniania zamiaru omińnięcia surowszych przepisów przez dostawcę usług medialnych.

Środki takie muszą być obiektywnie niezbędne, stosowane w sposób niedyskryminacyjny i proporcjonalne do zamierzonych celów.

4. Państwo członkowskie może zastosować środki, o których mowa w ust. 3, tylko wówczas, gdy spełnione zostały następujące warunki:

- a) zawiadomiło ono Komisję i państwo członkowskie, w którym dostawca usług medialnych ma swoją siedzibę, o zamiarze zastosowania takich środków i uzasadniło swoją ocenę;
- b) uszanowało ono prawa danego dostawcy usług medialnych do obrony, a w szczególności umożliwiło temu dostawcy usług medialnych przedstawienie stanowiska w sprawie domniemanego omińnięcia przepisów i w sprawie środków, które zawiadamiające państwo członkowskie zamierza zastosować; oraz
- c) Komisja zdecydowała – po zwróceniu się z wnioskiem o opinię do ERGA zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d) – że środki te są zgodne z prawem unijnym, a zwłaszcza że oceny, których państwo członkowskie stosujące środki dokonało na mocy ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, są właściwie uzasadnione; Komisja w odpowiedni sposób informuje Komitet Kontaktowy.

5. W terminie trzech miesięcy od otrzymania zawiadomienia, o którym mowa ust. 4 lit. a), Komisja decyduje, czy środki te są zgodne z prawem unijnym. Jeżeli Komisja decyduje, że środki te nie są zgodne z prawem unijnym, żąda od danego państwa członkowskiego, by powstrzymało się od zamierzonych środków.

Jeżeli Komisja nie dysponuje informacjami niezbędnymi do podjęcia decyzji na mocy akapitu pierwszego, żąda od danego państwa członkowskiego w terminie jednego miesiąca od otrzymania zawiadomienia wszystkich informacji niezbędnych do podjęcia tej decyzji. Bieg terminu, w którym Komisja ma podjąć decyzję, ulega zawieszeniu do czasu dostarczenia takich niezbędnych informacji. Zawieszenie biegu terminu nigdy nie trwa dłużej niż jeden miesiąc.

6. Państwa członkowskie zapewniają w odpowiedni sposób, w ramach swojego prawa krajowego, by dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji faktycznie przestrzegali niniejszej dyrektywy.

7. O ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, stosuje się dyrektywę 2000/31/WE. W przypadku niezgodności dyrektywy 2000/31/WE z niniejszą dyrektywą zastosowanie ma niniejsza dyrektywa, chyba że stanowi ona inaczej.”;

6) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 4a

1. Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania przyjmowane na szczeblu krajowym w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, w zakresie dozwolonym przez ich systemy prawne. Kodeksy te muszą:

- a) być powszechnie akceptowane przez główne zainteresowane strony w danych państwach członkowskich;
- b) wyraźnie i jednoznacznie określać swoje cele;
- c) przewidywać regularne, przejrzyste i niezależne monitorowanie oraz ocenę realizacji założonych celów; oraz
- d) przewidywać swoje skuteczne egzekwowanie, w tym skuteczne i proporcjonalne sankcje.

2. Państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania sporządzane przez dostawców usług medialnych, dostawców usługi platformy udostępniania wideo lub organizacje ich reprezentujące, w razie potrzeby we współpracy z innymi sektorami, takimi jak stowarzyszenia lub organizacje branżowe, handlowe, zawodowe lub konsumenckie. Kodeksy te muszą być powszechnie akceptowane przez główne zainteresowane strony na szczeblu unijnym i być zgodne z ust. 1 lit. b)–d). Unijne kodeksy postępowania nie powodują uszczerbku dla krajowych kodeksów postępowania.

W stosownych przypadkach Komisja we współpracy z państwami członkowskimi ułatwia sporządzanie unijnych kodeksów postępowania zgodnie z zasadą pomocniczości i proporcjonalności.

Projekty unijnych kodeksów postępowania oraz zmiany do nich są przedkładane Komisji przez sygnatariuszy tych kodeksów. W sprawie projektów tych kodeksów lub zmian do nich Komisja zasięga opinii Komitetu Kontaktowego.

Komisja podaje kodeksy unijne do wiadomości publicznej i może je odpowiednio popularyzować.

3. Państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów zgodnych z niniejszą dyrektywą i z prawem unijnym, w tym w przypadku gdy niezależne krajowe władze lub organy regulacyjne stwierdzą, że kodeks postępowania lub jego część okazała się niewystarczająco skuteczna. Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o takich przepisach.”;

7) tytuł rozdziału III otrzymuje brzmienie:

„PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH”;

8) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, by dostawca usług medialnych podlegający jego jurysdykcji zapewnił usługobiorcom łatwy, bezpośredni i stały dostęp co najmniej do następujących informacji:

- a) swojej nazwy;
- b) adresu, pod którym ma swoją siedzibę;
- c) danych, w tym adresu e-mail lub witryny internetowej, które pozwalają szybko skontaktować się z nim w sposób bezpośredni i skuteczny;
- d) informacji o państwie członkowskim sprawującym nad nim jurysdykcję oraz o właściwych władzach lub organach regulacyjnych lub organach nadzorczych.

2. Państwa członkowskie mogą przyjąć środki prawne przewidujące, że poza dostępem do informacji wymienionych w ust. 1 dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji zapewniają dostęp do informacji o swojej strukturze właścicielskiej, w tym rzeczywistych właścicieli. Środki takie muszą respektować odnośne prawa podstawowe, takie jak życie prywatne i rodzinne właścicieli rzeczywistych. Takie środki są niezbędne i proporcjonalne i służą celowi, którym jest interes ogólny.”;

9) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Bez uszczerbku dla obowiązku respektowania i chronienia przez państwa członkowskie godności człowieka państwa członkowskie w odpowiedni sposób zapewniają, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji nie zawierały:

- a) nawoływania do przemocy lub nienawiści wobec grupy osób lub członka grupy ze względów, o których mowa w art. 21 Karty;
- b) publicznego nawoływania do popełnienia przestępstwa terrorystycznego, określonego w art. 5 dyrektywy (UE) 2017/541.

2. Środki stosowane do celów niniejszego artykułu są niezbędne i proporcjonalne i respektują prawa i zasady określone w Karcie.”;

10) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 6a

1. Państwa członkowskie stosują odpowiednie środki w celu zapewnienia, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, były udostępniane jedynie w taki sposób, by małoletni w zwykłych okolicznościach nie mogli ich słuchać ani oglądać. Środki te mogą obejmować wybór godzin nadawania, narzędzia weryfikacji wieku lub inne rozwiązania techniczne. Muszą być proporcjonalne do potencjalnej szkodliwości audycji.

Najbardziej szkodliwe treści, takie jak nieuzasadniona przemoc i pornografia, podlegają najsurowszym środkom.

2. Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez dostawców usług medialnych na mocy ust. 1 nie mogą być przetwarzane do celów handlowych, takich jak marketing bezpośredni, profilowanie czy reklama ukierunkowana behawioralnie.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych dostarczali widzom wystarczających informacji o treściach, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. W tym celu dostawcy usług medialnych stosują system oznaczania potencjalnie szkodliwych treści audiowizualnej usługi medialnej.

W celu wdrożenia niniejszego ustępu państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji, o której mowa w art. 4a ust. 1.

4. Komisja zachęca dostawców usług medialnych do wymiany doświadczeń dotyczących najlepszych rozwiązań w zakresie współregulacyjnych kodeksów postępowania. Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.”;

11) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Państwa członkowskie zapewniają bez nieuzasadnionej zwłoki, by usługi świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji stawały się, z zastosowaniem proporcjonalnych środków stopniowo i w sposób ciągły coraz bardziej dostępne dla osób z niepełnosprawnościami.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych regularnie przedstawiali krajowym władzom lub organom regulacyjnym sprawozdania z wdrażania środków, o których mowa w ust. 1. Do dnia 19 grudnia 2022 r., a następnie co trzy lata państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z wdrażania ust. 1.

3. Państwa członkowskie zachęcają dostawców usług medialnych do opracowania planów działań w zakresie zapewnienia dostępności na rzecz stopniowego i coraz większego udostępniania usług osobom z niepełnosprawnościami. Plany takie są przekazywane krajowym władzom lub organom regulacyjnym.

4. Każde państwo członkowskie wyznacza pojedynczy, łatwo dostępny – w tym dla osób z niepełnosprawnościami – publiczny punkt kontaktowy on-line w celu dostarczania informacji i odbierania skarg w kwestiach związanych z dostępnością, o których mowa w niniejszym artykule.

5. Państwa członkowskie zapewniają, by informacje o charakterze nadzwyczajnym – w tym publiczne komunikaty i ogłoszenia w sytuacji klęski żywiołowej – podawane do wiadomości publicznej za pomocą audiowizualnych usług medialnych były przekazywane w sposób dostępny dla osób z niepełnosprawnościami.”;

12) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 7a

Państwa członkowskie mogą stosować środki, by zapewnić odpowiednią ekspozycję audiowizualnych usług medialnych świadczonych w interesie ogólnym.

Artykuł 7b

Państwa członkowskie stosują odpowiednie i proporcjonalne środki w celu zapewnienia, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych nie były, bez wyraźnej zgody tych dostawców, częściowo zakrywane do celów handlowych ani modyfikowane.

Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie doprecyzowują szczegóły regulacyjne, w tym wyjątki, zwłaszcza w związku z ochroną uzasadnionych interesów użytkowników, i uwzględniają przy tym uzasadnione interesy dostawców usług medialnych, którzy pierwotnie dostarczyli te audiowizualne usługi medialne.”;

13) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby handlowe przekazy audiowizualne rozpowszechniane przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji spełniały następujące wymogi:

- a) handlowe przekazy audiowizualne muszą być łatwo rozpoznawalne; zakazuje się ukrytych handlowych przekazów audiowizualnych;
- b) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą wykorzystywać technik podprogowych;

- c) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą:
- naruszać godności człowieka;
  - zawierać żadnych treści dyskryminujących ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, narodowość, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną ani promować takiej dyskryminacji;
  - zachęcać do postępowania zagrażającego zdrowiu lub bezpieczeństwu;
  - zachęcać do postępowania poważnie szkodzącego ochronie środowiska;
- d) zakazane są wszelkie rodzaje handlowych przekazów audiowizualnych dotyczących papierosów i innych wyrobów tytoniowych oraz papierosów elektronicznych i pojemników zapasowych;
- e) handlowe przekazy audiowizualne dotyczące napojów alkoholowych nie mogą być specjalnie kierowane do małoletnich i nie mogą zachęcać do nieumiarkowanej konsumpcji takich napojów;
- f) zakazane są handlowe przekazy audiowizualne dotyczące produktów i zabiegów leczniczych dostępnych wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych;
- g) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą wyrządzać fizycznej, psychicznej lub moralnej szkody małoletnim. W związku z tym nie mogą one bezpośrednio nakłaniać małoletnich do kupna lub najmu produktu lub usługi, wykorzystując ich brak doświadczenia lub łatwowierność, nie mogą bezpośrednio zachęcać małoletnich, by przekonali rodziców lub osoby trzecie do kupna reklamowanych produktów lub usług, nie mogą wykorzystywać szczególnego zaufania, którym małoletni darzą rodziców, nauczycieli lub inne osoby, ani nie mogą bez uzasadnienia pokazywać małoletnich w niebezpiecznych sytuacjach.
2. Handlowe przekazy audiowizualne dotyczące napojów alkoholowych w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie, z wyjątkiem sponsorowania i lokowania produktu, są zgodne z kryteriami, o których mowa w art. 22.
3. Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 1, wobec niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych dotyczących napojów alkoholowych. Kodeksy te mają mieć za cel skuteczne ograniczanie kontaktu małoletnich z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi napojów alkoholowych.
4. Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 1, wobec niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych towarzyszących lub będących elementem audycji dla dzieci i stanowiących reklamę artykułów żywnościowych lub napojów, które zawierają składniki odżywcze i substancje o działaniu odżywczym lub fizjologicznym, zwłaszcza tłuszcze, kwasy tłuszczowe trans, sól lub sód oraz cukry, niezalecane w nadmiernych ilościach w codziennej diecie.
- Celem tych kodeksów jest skuteczne ograniczanie kontaktu dzieci z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi takich artykułów żywnościowych i napojów. Celem ich jest zapewnienie, by takie handlowe przekazy audiowizualne nie akcentowały pozytywnej jakości odżywczej takich artykułów żywnościowych i napojów.
5. Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.”;
- 14) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Audiowizualne usługi medialne lub audycje nie mogą być sponsorowane przez przedsiębiorstwa, których zasadnicza działalność polega na produkcji lub sprzedaży papierosów i innych wyrobów tytoniowych oraz papierosów elektronicznych i pojemników zapasowych.”;
- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. Audycje informacyjne i audycje dotyczące bieżących wydarzeń nie mogą być sponsorowane. Państwa członkowskie mogą zakazać sponsorowania audycji dla dzieci. Państwa członkowskie mogą zakazać prezentowania firmowego znaku sponsora podczas audycji dla dzieci, audycji dokumentalnych i religijnych.”;
- 15) art. 11 otrzymuje brzmienie:
- „Artykuł 11
- Niniejszy artykuł stosuje się tylko do audycji wyprodukowanych po dniu 19 grudnia 2009 r.
  - Lokowanie produktu jest dozwolone we wszystkich audiowizualnych usługach medialnych z wyjątkiem audycji informacyjnych i audycji dotyczących bieżących wydarzeń, audycji dotyczących spraw konsumenckich, audycji religijnych oraz audycji dla dzieci.

3. Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, muszą spełniać następujące wymogi:
- a) ich treść i miejsce w układzie audycji (w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego) lub w katalogu (w przypadku audiowizualnych usług medialnych na żądanie) w żadnych okolicznościach nie mogą podlegać wpływowi powodującym naruszenie odpowiedzialności i niezależności redakcyjnej dostawcy usług medialnych;
  - b) nie mogą bezpośrednio zachęcać do zakupu ani najmu towarów ani usług, zwłaszcza przez specjalne promocyjne odniesienia do tych towarów lub usług;
  - c) nie mogą nadmiernie eksponować danego produktu;
  - d) widzowie muszą zostać wyraźnie poinformowani o zastosowaniu lokowania produktu poprzez odpowiednie oznaczenie na początku audycji, na końcu oraz w momencie wznowienia po przerwie reklamowej, tak aby nie zostali wprowadzeni w błąd.

Państwa członkowskie mogą odstąpić od wymogów zawartych w lit. d), jednak nie w przypadku audycji wyprodukowanych lub zleconych przez dostawcę usług medialnych lub przedsiębiorstwo z nim związane.

4. W żadnym wypadku w audycjach nie stosuje się lokowania produktu, jeżeli produktami tymi są:
- a) papierosy i inne wyroby tytoniowe oraz papierosy elektroniczne i pojemniki zapasowe lub produkty przedsiębiorstw, których zasadnicza działalność polega na produkcji lub sprzedaży tych wyrobów;
  - b) konkretne produkty lub zabiegi lecznicze dostępne wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych.”;

16) skreśla się tytuł rozdziału IV;

17) uchyla się art. 12;

18) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

1. Państwa członkowskie zapewniają, by podlegający ich jurysdykcji dostawcy usług medialnych świadczący audiowizualne usługi medialne na żądanie zapewniali w swoich katalogach co najmniej 30-procentowy udział utworów europejskich oraz ekspozycję tych utworów.

2. Jeżeli państwa członkowskie zobowiązują dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do wnoszenia wkładu finansowego w produkcję utworów europejskich, w tym poprzez bezpośrednie inwestycje w treści i wkład finansowy w fundusze krajowe, mogą one zobowiązać do wnoszenia takiego wkładu finansowego – proporcjonalnego i niedyskryminacyjnego – także dostawców usług medialnych, którzy mają siedzibę w innym państwie członkowskim, lecz kierują swoją ofertę do odbiorców na ich terytorium.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, wkład finansowy ustala się wyłącznie na podstawie przychodów generowanych w państwach członkowskich, do których kierowana jest usługa. Jeżeli państwo członkowskie, w którym dostawca ma siedzibę, nakłada taki obowiązek wnoszenia wkładu finansowego, uwzględnia ono wszelkie obowiązki dotyczące wkładów finansowych nałożone przez państwa członkowskie, do których kierowana jest usługa. Wkład finansowy musi być zgodny z prawem unijnym, w szczególności z zasadami dotyczącymi pomocy publicznej.

4. W terminie do dnia 19 grudnia 2021 r., a następnie co dwa lata państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z wdrożenia ust. 1 i 2.

5. Na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie oraz niezależnej analizy Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania ust. 1 i 2, uwzględniając przy tym rozwój rynku i technologii oraz cel, którym jest różnorodność kulturowa.

6. Obowiązek nałożony na mocy art. 1 oraz wymóg wobec dostawców usług medialnych kierujących ofertę do odbiorców w innych państwach członkowskich ustanowiony w ust. 2 nie mają zastosowania do dostawców usług medialnych o niskich przychodach lub małej liczbie odbiorców. Państwa członkowskie mogą odstąpić od takich obowiązków lub wymogów wtedy, gdy są one niewykonalne lub nieuzasadnione ze względu na charakter lub temat audiowizualnych usług medialnych.

7. Komisja po konsultacjach z Komitetem Kontaktowym wydaje wytyczne w sprawie obliczania udziału utworów europejskich, o którym mowa w ust. 1, oraz w sprawie definicji małej liczby odbiorców i niskiego przychodu, o których mowa w ust. 6.”;

19) art. 19 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pojedyncze telewizyjne spoty reklamowe i telesprzedażowe są dopuszczalne podczas wydarzeń sportowych. Pojedyncze telewizyjne spoty reklamowe i telesprzedażowe, poza spotami umieszczanymi podczas transmisji wydarzeń sportowych, muszą stanowić wyjątek.”;

20) art. 20 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Emisja filmów wyprodukowanych dla telewizji (z wyłączeniem serii, seriali i filmów dokumentalnych), utworów kinematograficznych i audycji informacyjnych może zostać przerwana reklamą telewizyjną lub telesprzedażą tylko raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 30 minut. Emisja audycji dla dzieci może zostać przerwana reklamą telewizyjną tylko raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 30 minut, o ile czas trwania danej audycji – przewidziany w układzie audycji – jest dłuższy niż 30 minut. Zakazane jest nadawanie telesprzedaży podczas audycji dla dzieci. Nie wolno umieszczać reklamy telewizyjnej ani telesprzedaży podczas transmisji uroczystości religijnych.”;

21) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

1. Czas nadawania telewizyjnych spotów reklamowych i telesprzedażowych w godz. 06.00–18.00 nie przekracza 20 % tego przedziału czasowego. Czas nadawania telewizyjnych spotów reklamowych i telesprzedażowych w godz. 18.00–24.00 nie przekracza 20 % tego przedziału czasowego.

2. Ust. 1 nie ma zastosowania do:

- a) ogłoszeń zamieszczanych przez nadawcę w związku z jego własnymi audycjami i produktami towarzyszącymi wywodzącymi się bezpośrednio z tych audycji lub w związku z audycjami i audiowizualnymi usługami medialnymi innych podmiotów należących do tej samej grupy nadawczej;
- b) oznaczeń sponsorskich;
- c) lokowania produktu;
- d) oznaczenia oddzielającego materiał redakcyjny od telewizyjnych spotów reklamowych lub telesprzedażowych oraz między poszczególnymi spotami.”;

22) uchyla się rozdział VIII;

23) dodaje się rozdział w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ IXA

PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO USŁUG PLATFORM UDOSTĘPNIANIA WIDEO

Artykuł 28a

1. Do celów niniejszej dyrektywy dostawca platformy udostępniania wideo mający siedzibę na terytorium państwa członkowskiego w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE podlega jurysdykcji tego państwa członkowskiego.

2. Uznaje się, że dostawca platformy udostępniania wideo niemający siedziby na terytorium państwa członkowskiego zgodnie z ust. 1 ma siedzibę na terytorium państwa członkowskiego do celów niniejszej dyrektywy, jeżeli:

- a) posiada jednostkę dominującą lub jednostkę zależną, które mają siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego; lub
- b) jest częścią grupy, a inna jednostka tej grupy ma siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego.

Do celów niniejszego artykułu:

- a) »jednostka dominująca« oznacza jednostkę, która kontroluje co najmniej jedną jednostkę zależną;
- b) »jednostka zależna« oznacza jednostkę kontrolowaną przez jednostkę dominującą, w tym każdą jednostkę zależną jednostki dominującej najwyższego szczebla;
- c) »grupa« oznacza jednostkę dominującą, wszystkie jej jednostki zależne oraz wszystkie inne jednostki mające z nimi związki gospodarcze i prawno-organizacyjne.

3. Do celów stosowania ust. 2, jeżeli jednostka dominująca, jednostka zależna lub inne jednostki grupy mają siedzibę w różnych państwach członkowskich, uznaje się, że dostawca platformy udostępniania wideo ma siedzibę w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma jego jednostka dominująca, lub w razie braku takiej siedziby – w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma jednostka zależna, lub w razie braku takiej siedziby – w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma inna jednostka grupy.

4. Do celów stosowania ust. 3, jeżeli istnieje kilka jednostek zależnych i każda z nich ma siedzibę w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca platformy udostępniania wideo ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym jedna z jednostek zależnych pierwotnie rozpoczęła swoją działalność, pod warunkiem że jej związek z gospodarką tego państwa członkowskiego jest faktyczny i trwały.

Jeżeli istnieje kilka innych jednostek będących częścią grupy i każda z nich ma siedzibę w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca platformy udostępniania wideo ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym jedna z tych jednostek pierwotnie rozpoczęła swoją działalność, pod warunkiem że jej związek z gospodarką tego państwa członkowskiego jest faktyczny i trwały.

5. Do celów niniejszej dyrektywy do dostawców platformy udostępniania wideo uznanych za mających siedzibę w państwie członkowskim zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu zastosowanie mają art. 3 oraz art. 12–15 dyrektywy 2000/31/WE.

6. Państwa członkowskie opracowują i aktualizują wykaz dostawców platformy udostępniania wideo mających siedzibę na ich terytorium lub uznanych za mających siedzibę na ich terytorium i wskazują, na których kryteriach wymienionych w ust. 1–4 opiera się ich jurysdykcja. Państwa członkowskie przekazują ten wykaz i jego aktualizacje Komisji.

Komisja zapewnia, by takie wykazy były udostępniane w centralnej bazie danych. W przypadku niespójności między wykazami Komisja kontaktuje się z danymi państwami członkowskimi w celu znalezienia rozwiązania. Komisja zapewnia krajowym władzom lub organom regulacyjnym dostęp do tej bazy danych. Komisja udostępnia publicznie informacje znajdujące się w bazie danych.

7. Jeżeli w związku ze stosowaniem niniejszego artykułu dane państwa członkowskie nie zgadzają się co do tego, które z nich sprawuje jurysdykcję, niezwłocznie zawiadamiają o tym Komisję. Komisja może zwrócić się z wnioskiem do ERGA, by wydała opinię w tej sprawie. ERGA wydaje taką opinię w terminie 15 dni roboczych od przedłożenia wniosku przez Komisję zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d). Komisja w odpowiedni sposób informuje Komitet Kontaktowy.”;

Artykuł 28b

1. Bez uszczerbku dla art. 12–15 dyrektywy 2000/31/WE państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platformy udostępniania wideo podlegający ich jurysdykcji stosowali odpowiednie środki w celu ochrony:

- a) małoletnich przed audycjami, wideo stworzonymi przez użytkownika oraz handlowymi przekazami audiowizualnymi, które mogą zaszkodzić ich rozwojowi fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu – zgodnie z art. 6a ust. 1;
- b) ogółu odbiorców przed audycjami, wideo stworzonymi przez użytkownika oraz handlowymi przekazami audiowizualnymi, które zawierają nawoływanie do przemocy lub nienawiści wobec grupy osób lub członka grupy ze względów, o których mowa w art. 21 Karty;
- c) ogółu odbiorców przed audycjami, wideo stworzonymi przez użytkownika oraz handlowymi przekazami audiowizualnymi zawierającymi treści, których rozpowszechnianie jest czynem będącym przestępstwem na mocy prawa unijnego, to jest publicznym nawoływaniem do popełnienia przestępstwa terrorystycznego określonego w art. 5 dyrektywy (UE) 2017/541, przestępstwem związanym z pornografią dziecięcą określonym w art. 5 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE (*) oraz przestępstwem na tle rasistowskim i ksenofobicznym określonym w art. 1 decyzji ramowej 2008/913/WSiSW.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platformy udostępniania wideo podlegający ich jurysdykcji przestrzegali wymogów określonych w art. 9 ust. 1 w odniesieniu do handlowych przekazów audiowizualnych promowanych, sprzedawanych lub umieszczanych przez tych dostawców.

Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platformy udostępniania wideo podlegający ich jurysdykcji stosowali odpowiednie środki w celu przestrzegania wymogów określonych w art. 9 ust. 1, w odniesieniu do handlowych przekazów audiowizualnych, które nie są promowane, sprzedawane lub umieszczane przez tych dostawców, mając na uwadze ograniczoną kontrolę tych dostawców nad tymi przekazami.

Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platformy udostępniania wideo wyraźnie informowali użytkowników o audycjach i wideo stworzonych przez użytkownika zawierających handlowe przekazy audiowizualne, jeżeli przekazy takie zostały zadeklarowane na mocy ust. 3 akapit trzeci lit. c) lub dostawca wie o tym fakcie.

Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania przewidziane w art. 4a ust. 1, mające na celu skuteczne ograniczanie kontaktu dzieci z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi artykułów żywnościowych lub napojów, które zawierają składniki odżywcze i substancje o działaniu odżywczym lub fizjologicznym, zwłaszcza tłuszcze, kwasy tłuszczowe trans, sól lub sól oraz cukry, niezalecane w nadmiernych ilościach w codziennej diecie. Kodeksy te muszą zapewniać, by takie handlowe przekazy audiowizualne nie akcentowały pozytywnej jakości odżywczej takich artykułów żywnościowych i napojów.

3. Do celów ust. 1 i 2 odpowiedniość środków ustala się uwzględniając charakter danej treści, szkodę, jaką może ona wyrządzić, cechy kategorii osób podlegających ochronie, jak również zagrożone prawa i uzasadnione interesy, w tym prawa i interesy dostawców platform udostępniania wideo oraz użytkowników, którzy stworzyli lub umieścili treści na takich platformach, a także ogólny interes publiczny.

Państwa członkowskie zapewniają, aby wszyscy dostawcy platformy udostępniania wideo w swojej jurysdykcji stosowali tego rodzaju środki. Środki te muszą być wykonalne i proporcjonalne uwzględniając wielkość usługi platformy udostępniania wideo oraz charakter świadczonej usługi. Środki te nie prowadzą do kontroli *ex ante* ani do filtrowania treści przy ich zamieszczaniu na platformie, jeżeli jest to niezgodne z art. 15 dyrektywy 2000/31/WE. Do celów ochrony małoletnich, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, najbardziej szkodliwe treści podlegają najsurowszym środkom kontroli dostępu.

Środki te obejmują odpowiednio:

- a) uwzględnienie i stosowanie w regulaminie usług platformy udostępniania wideo wymogów, o których mowa w ust. 1;
- b) uwzględnienie i stosowanie w regulaminie usług platformy udostępniania wideo wymogów określonych w art. 9 ust. 1 w odniesieniu do handlowych przekazów audiowizualnych, które nie są promowane, sprzedawane lub umieszczane przez dostawców platformy udostępniania wideo;
- c) zapewnienie użytkownikom zamieszczającym wideo na platformie funkcji pozwalającej deklарować, czy wideo zawiera handlowe przekazy audiowizualne, o ile mają taką wiedzę lub można racjonalnie oczekiwać od nich takiej wiedzy;
- d) stworzenie i obsługę oferowanych na platformie udostępniania wideo przejrzystych i przyjaznych dla użytkowników mechanizmów umożliwiających im zgłaszanie lub sygnalizowanie dostawcy takiej platformy treści, o których mowa w ust. 1;
- e) stworzenie i obsługę systemów, za pomocą których dostawcy platformy udostępniania wideo informują użytkowników platform, jakie działania podjęto w odpowiedzi na zgłoszenie lub sygnał, o których mowa w lit. d);
- f) stworzenie i obsługę systemów weryfikacji wieku użytkowników platformy udostępniania wideo w odniesieniu do treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich;
- g) stworzenie i obsługę łatwych w użyciu systemów umożliwiających użytkownikom platformy udostępniania wideo ocenę treści, o których mowa w ust. 1;
- h) zapewnienie systemów kontroli rodzicielskiej, podlegających kontroli użytkownika końcowego, w odniesieniu do treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich;
- i) stworzenie i obsługę przejrzystych, łatwych w użyciu i skutecznych procedur przyjmowania i rozpatrywania skarg użytkowników skierowanych do dostawcy platformy udostępniania wideo w odniesieniu do wdrażania środków, o których mowa w lit. d)–h);
- j) oferowanie skutecznych środków i narzędzi kształtowania umiejętności korzystania z mediów oraz podnoszenie świadomości użytkowników odnośnie tych środków i narzędzi.

Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez dostawców platformy udostępniania wideo na mocy lit. f) i h) akapit trzeci nie mogą być przetwarzane w celach handlowych, takich jak marketing bezpośredni, profilowanie czy reklama ukierunkowana behawioralnie.

4. Do celów wdrażania środków, o których mowa w ust. 1 i 3 niniejszego artykułu, państwa członkowskie zachęcają do stosowania współregulacji przewidzianej w art. 4a ust. 1.

5. Państwa członkowskie ustanawiają niezbędne mechanizmy oceny odpowiedniości środków, o których mowa w ust. 3, stosowanych przez dostawców platformy udostępniania wideo. Państwa członkowskie powierzają ocenę tych środków krajowym władzom lub organom regulacyjnym.

6. Państwa członkowskie mogą objąć dostawców platformy udostępniania wideo środkami bardziej szczegółowymi lub surowszymi niż środki, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu. Przyjmując takie środki, państwa członkowskie przestrzegają wymogów określonych we właściwym prawie unijnym, takich jak wymogi określone w art. 12–15 dyrektywy 2000/31/WE lub art. 25 dyrektywy 2011/93/UE.

7. Państwa członkowskie zapewniają dostępność pozasądowych mechanizmów dochodzenia roszczeń na potrzeby rozstrzygania sporów między użytkownikami a dostawcami platformy udostępniania wideo w kwestii stosowania ust. 1 i 3. Mechanizmy takie umożliwiają bezstronne rozstrzygnięcie sporów i nie pozbawiają użytkownika ochrony prawnej zapewnianej przez prawo krajowe.

8. Państwa członkowskie zapewniają, by użytkownicy mogli bronić swoich praw przed sądem w stosunku do dostawców platformy udostępniania wideo na mocy ust. 1 i 3.

9. Komisja zachęca dostawców platformy udostępniania wideo do wymiany sprawdzonych rozwiązań w zakresie współregulacyjnych kodeksów postępowania, o których mowa w ust. 4.

10. Państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.

(*) Dyrektywa 2011/93/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępująca decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW (Dz.U. L 335 z 17.12.2011, s. 1).";

24) tytuł rozdziału XI otrzymuje brzmienie:

„WŁADZE LUB ORGANY REGULACYJNE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH”;

25) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 30

1. Każde państwo członkowskie wyznacza jedną lub kilka krajowych władz lub organów regulacyjnych. Państwa członkowskie zapewniają, by były one prawnie odrębne od rządu i funkcjonalnie niezależne od swoich rządów i od wszelkich innych podmiotów publicznych lub prywatnych. Pozostaje to bez uszczerbku dla możliwości powoływania przez państwa członkowskie organów regulacyjnych sprawujących nadzór nad różnymi sektorami.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne wykonywały swoje uprawnienia w sposób bezstronny i przejrzysty oraz zgodnie z celami niniejszej dyrektywy, w szczególności pluralizmem mediów, różnorodnością kulturową i językową, ochroną konsumentów, dostępnością, niedyskryminacją, realizacją zasad rynku wewnętrznego i wspieraniem uczciwej konkurencji.

Krajowe władze lub organy regulacyjne nie starają się uzyskać ani nie przyjmują instrukcji od innego podmiotu w związku z wykonywaniem zadań powierzonych im na mocy prawa krajowego wdrażającego prawo unijne. Pozostaje to bez uszczerbku dla sprawowania nadzoru zgodnie z krajowym prawem konstytucyjnym.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by kompetencje i uprawnienia krajowych władz lub organów regulacyjnych oraz metody rozliczania ich z działań były jasno określone w ich prawie krajowym.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne miały odpowiednie zasoby finansowe i kadrowe oraz uprawnienia egzekucyjne do skutecznego wykonywania swoich zadań i wspierania prac ERGA. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne miały własne budżety roczne podawane do wiadomości publicznej.

5. Państwa członkowskie ustanawiają w swoim prawie krajowym warunki i procedury mianowania i odwoływania szefa krajowych władz lub organów regulacyjnych lub członków organu kolegiального pełniącego te funkcje, w tym długość kadencji. Procedury mają być przejrzyste, niedyskryminacyjne i mają gwarantować wymagany poziom niezależności. Szef krajowej władzy lub organu regulacyjnego lub członkowie organu kolegiального pełniącego tę funkcję w krajowej władzy lub organie regulacyjnym mogą zostać odwołani, gdy przestaną spełniać warunki konieczne do wykonywania swoich obowiązków, które zostały uprzednio określone na szczeblu krajowym. Decyzja o odwołaniu musi być należycie uzasadniona, podlega uprzedniej notyfikacji i podana do wiadomości publicznej.

6. Państwa członkowskie zapewniają istnienie na szczeblu krajowym skutecznych mechanizmów odwoławczych. Organ odwoławczy, którym może być sąd, jest niezależny od stron postępowania odwoławczego.

Do czasu rozpatrzenia odwołania decyzja krajowej władzy lub organu regulacyjnego pozostaje w mocy, chyba że zgodnie z prawem krajowym stosowane są środki przejściowe.”;

26) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 30a

1. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne stosowały odpowiednie środki w celu dostarczania sobie nawzajem i Komisji informacji niezbędnych do stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności art. 2, 3 i 4.

2. Gdy w kontekście wymiany informacji na mocy ust. 1 krajowa władza lub organ regulacyjny otrzymają informację od dostawcy usług medialnych podlegającego ich jurysdykcji, że będzie on świadczyć usługę w całości lub w znacznej części skierowaną do odbiorców innego państwa członkowskiego, krajowa władza lub organ regulacyjny sprawujące jurysdykcję informują krajową władzę lub organ regulacyjny państwa członkowskiego, do którego kierowana jest oferta.

3. Jeżeli władza lub organ regulacyjny państwa członkowskiego, na którego terytorium kieruje ofertę dostawca usług medialnych podlegający jurysdykcji innego państwa członkowskiego, prześle władzy lub organowi regulacyjnemu państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję nad dostawcą wniosek dotyczący jego działalności, ta druga władza lub ten drugi organ dokładają wszelkich starań, aby rozpatrzyć wniosek w terminie dwóch miesięcy, bez uszczerbku dla surowszych terminów mających zastosowanie na mocy niniejszej dyrektywy. Władza lub organ regulacyjny państwa członkowskiego, do którego kierowana jest oferta, na żądanie władzy lub organu regulacyjnego państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję przekazują wszelkie informacje, które mogą być pomocne w rozpatrzeniu tego wniosku.

Artykuł 30b

1. Niniejszym ustanawia się Europejską Grupę Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA).

2. Składa się ona z przedstawicieli krajowych władz lub organów regulacyjnych w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych, których głównym zadaniem jest nadzorowanie audiowizualnych usług medialnych, lub w razie braku takiej krajowej władzy lub organu regulacyjnego – innych przedstawicieli wybranych zgodnie z procedurami tych podmiotów. W posiedzeniach ERGA uczestniczy przedstawiciel Komisji.

3. Zadania ERGA są następujące:

a) służyć Komisji wiedzą specjalistyczną:

- w jej zadaniu zapewniania spójnego wdrażania niniejszej dyrektywy we wszystkich państwach członkowskich,
- w sprawach związanych z audiowizualnymi usługami medialnymi w zakresie jej kompetencji;

b) wymieniać doświadczenia i sprawdzone rozwiązania dotyczące stosowania ram regulacyjnych w zakresie audiowizualnych usług medialnych, w tym dotyczące dostępności oraz umiejętności korzystania z mediów;

c) współpracować i dostarczać swoim członkom informacji niezbędnych do stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności jej art. 3, 4 i 7;

d) na wniosek Komisji wydawać opinie dotyczące technicznych i merytorycznych aspektów spraw, o których mowa w art. 2 ust. 5c, art. 3 ust. 2 i 3, art. 4 ust. 4 lit. c) i art. 28a ust. 7.

4. ERGA przyjmuje swój regulamin.”;

27) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 33

Komisja monitoruje stosowanie przez państwa członkowskie niniejszej dyrektywy.

W terminie do dnia 19 grudnia 2022 r., a następnie co trzy lata Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy.

W terminie do dnia 19 grudnia 2026 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ocenę *ex post* wraz z ewentualnymi wnioskami dotyczącymi przeglądu dyrektywy jej skutków i jej wartości dodanej.

Komisja w odpowiedni sposób informuje Komitet Kontaktowy i ERGA o ich pracach i działalności.

Komisja zapewnia, by informacje otrzymane od państw członkowskich o wszelkich środkach, które zastosowały w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, były przekazywane Komitetowi Kontaktowemu i ERGA.”;

28) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 33a

1. Państwa członkowskie promują rozwój umiejętności korzystania z mediów i stosują środki w tym zakresie.

2. Do dnia 19 grudnia 2022 r., a następnie co trzy lata państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z wdrażania ust. 1.
3. Po zasięgnięciu opinii Komitetu Kontaktowego Komisja wydaje wytyczne co do zakresu takich sprawozdań.”.

Artykuł 2

1. W terminie do dnia 19 września 2020 r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów krajowych przyjmowanych przez nie w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 listopada 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

K. EDTSTADLER

Przewodnicząca
